

РЕШЕНИЕ

№ 5435

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5748** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение, постановено по н а х дело № 14926/ 2018г. от Софийски районен съд, НО, 97 състав е потвърдено Наказателно постановление № 22-005010/ 23.07.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма]. Наведени са касационни основания за неправилност поради постановяването му в нарушение на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН. Иска се АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да отмени НП.

В съдебно заседание касаторът не ангажира становище.

Ответникът се представлява от юрисконсулт С., която отрича основателността на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за правилност на обжалвания съдебен акт.

Съдът, като взе предвид релевираните касационни основания и служебно съобразно чл.218, ал.2 АПК, провери съответствието на обжалваното решение с процесуалните

изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното: Касационната жалба е допустима като подадена от легитимиран субект срещу подлежащ на касационен контрол акт и при спазване на установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да потвърди НП, СРС е приел за установено от фактическа страна, че при извършена последваща проверка в Дирекция „Инспекция по труда“ – С. на 26.06.2018 г. и 29.06.2018г. е установено, че касаторът не е изпълнил задължително предписание за отстраняване на констатираните нарушения, дадено му на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ с протокол за извършена проверка изх. № ПР1814442/ 11.06.2018 г., връчен на 11.06.2018г. Съгласно т.1 от предписанията, работодателят следва да представи в ДИТ – С. ведомости за заплати за м.01.2017 г. и документи удостоверяващи изплащане на трудови възнаграждения, съгласно чл.402, ал.2 вр. чл.128, т.1 и т.2 КТ в срок до 25.06.2018 г. За установеното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 22-005010/ 29.06.2018г., въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението е правилно.

Съставът на нарушение по чл.415, ал.1 КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице - носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл.415, ал.1 КТ. Тогава проверяващият орган е установил, че даденото задължително предписание не е изпълнено. Касаторът като работодател е адресат на предписанието и затова при негово неизпълнение е субект на нарушението. Правомерно поради това е била ангажирана отговорността му с оглед на задълженията му по чл.128, т.1 и т.2 КТ да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд и да изплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и даденото в тази връзка задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство. Отговорността на [фирма] като юридическо лице е обективна и безвиновна и за АНО не е съществувало задължение да доказва от субективната страна вина за нейното ангажиране. Търговецът като всеки друг работодател е длъжен да организира дейността си в съответствие с КТ.

Задължителното предписание по чл.404, ал.1, т.1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл.405, изр.1 КТ. По делото няма данни предписанието да е било оспорено и/или отменено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването е влизането в сила на предписанието, с което е преклудирана и възможността да се релевира инцидентно неговата незаконосъобразност. Затова при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на влязло в законна сила предписание като основание по чл.415, ал.1 КТ да се ангажира административно-наказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Отрицателна предпоставка за това ѝ ангажиране би била отмяната на предписанието от съда или горестоящ административен орган, тъй като само тогава изпълнението му би било недължимо. В случая такава отмяна не е налице.

Безспорно е доказано констатираното нарушение. Към момента на извършване на последващата проверка и до настоящия момент не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 25.06.2018г.

Правилно въззивния съд е дял вяра на показанията на св. Винарска – главен инспектор от Д „ИТ“-С., тъй като същата е очевидец на нарушението и е възприела непосредствено обстоятелствата по извършването му, а заявленията ѝ са конкретни, логични и последователни и се потвърждават от всички събрани по делото писмени доказателства. Това, че св. Винарска е длъжностно лице от ДИТ–С., извършила е проверката и е съставила АУАН, не значи, че не може да бъде свидетел съгласно чл.118 НПК вр. чл.84 ЗАНН, нито занижава доказателствената сила на дадените показания, а изложените в касационната жалба доводи в тази насока са неоснователни. Отделно, произнасянето на въззивния съд не се базира само на тези свидетелски показания, а и на всички събрани по делото писмени доказателства, които изцяло потвърждават фактическата обстановка по НП.

АУАН и НП са издадени писмено с всички задължителни реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 7 от ЗАНН: описание на нарушението, датата и мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждава, както и законните разпоредби, които са нарушени. Налице е пълно съответствие между отразената в АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП. Не е налице твърдяното от касатора разминаване в посоченото място на извършване на нарушението. Както в АУАН, така и в НП е посочено, че нарушението е извършено на 26.06.2018 г. в ДИТ – С., доколкото именно там касаторът е следвало да представи посочените в предписанието документи. Не е налице нарушение и на чл.42, т.7 ЗАНН. В АУАН са посочени имената, ЕГН и служебните адреси на свидетелите, като по този начин задължителния реквизит по чл.42, т.7 ЗАНН е надлежно формулиран. Тази разпоредба изисква посочване на точен адрес, без значение дали е постоянен, настоящ или по месторабота.

АУАН е съставен от компетентен актосъставител - Г. Винарска на длъжност главен инспектор в ДИТ – С., която ѝ придава качеството на държавен контролен орган по чл.399 КТ вр. чл.20, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” с произтичащите от него функции на актосъставител по чл.416, ал.1, изр.1 КТ съгласно чл.37, ал.1, б.”а” ЗАНН.

Неоснователно е и оплакването по касационната жалба за нередовност при

връчването на НП. Освен че законът не урежда преклузивен срок за връчване, само по себе си връчването по чл.58 ЗАНН не е елемент от наказателното постановление, респ. неговото удостоверяване не е реквизит по чл.57, ал.1, т.1 – 10 или ал.2 ЗАНН. Ето защо неизвършването му или нередовното му извършване не могат да опорочат от формална и/или процесуална страна наказателното постановление.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 – 2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без дата, постановено по н а х дело № 14926/ 2018г. от Софийски районен съд, НО, 97 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

-